

prosojna odeja, da mu je bilo sladko in mehko pri srcu. Od morja se je dvigal opojen, vlažen vzduh, valčki so udarjali ob skalo in breg in dobro se je čulo, kako so vlekli drobne kamenčke s seboj.

Ah, sladke so bile te noči! Od morja je priplul sladek glas in vabil nežno; in hrepenenje se je zbudilo v njegovem srcu, sladko in veliko, hrepenenje po njenih očeh, po njeni ljubezni, po njej...

Tri leta so že minila, odkar sta se sestajala, in nihče ni vedel o tem. V noči je zadonel njen klic in v jutru, ko so ugasovale zvezde, je zopet zadonel od morja sladek in nežen glas:

„Hoj, mornar, hooj!“

* * *

(Dalje prihodnjič.)

Jesen.

Zdaj je zunaj jesenski čas,
v meglah spijo planine,
v meglah zavito življenje spi,
srcé si obnavlja spomine.

Truden je duh, brez vzleta je,
srcé si obnavlja spomine —
Če nimaš drugega, ljubica,
daj mi bolečine!

Milan Pugelj.

Spoznanje.

Ihtiš, srce? To je za nami zdaj, za nami —
Sezidali smo mramornat si zlat oltar,
razrušili smo v prah ga z lastnimi rokami,
in zdaj ne verjemo več vanj nikdar, nikdar.

Tako zahrepeni po skali val v daljini
in vso ljubav izlije v njo in vse strasti —
in skala se zdrobi in potopi v globini,
razpršen val nad njo pokoplje vse moči.

Vojeslav Molè.

